

„A „őretoi” helyőrség”

IRODALMI-KULTURÁLIS MELLÉKLET

véssük nevét

Biró Albert bakának,

ki valóban levente lett,

és pedig néma,

Heltai Jenő bá tollán

2018. december I. évfolyam, 6. szám

5 Miért fényképezi Dávid Botond a népviseletet?

6 Király Kinga Júlia az erdélyi magyar zsidók receptjeiről

8-9 Király László 75 éves

14 Duma-István András a táltozók kakasáról

Lapszámunkat Dávid Botond műveivel illusztráljuk

Csíkkarcfalvi viselet

örökvers

Farkas Árpád

Fekete karácsony

Hó ha hullana, lefutna orcájáról e földnek,
annyira hevültek ma körül a szívek. Ártatlan
tekintetek szaladnak az égre –: Jézus meg-
született?, valóban megszületett volna Jézus?
Templomaikban papok, töreként zizegő egek
alján költők ámitánának alázatra hajló főt és
szívet –, de már nincs mit, nincs kít.

A tavalyi véres karácsony heve, színe-fehérje
odalett március lefutó vizeivel, felitta
június heve, s itt áll térdig-derékig adventben
egy becsapott nép, üres tenyérrel! –: ha jössz,
színed előtt állok, Uram! S nincs az Úrnak ma
színe, van néki csupán színeváltozása.

Becsapottan, nyomorba zúzódottan még felhányódná
a lélek, de kifosztva legszentebb tartalmaiból,
vagy elalszik léte partjain, vagy felhorgad.

S lám, feltüremlik.

Fölkorbácsolt dühe szilaját csak ez a karácsonyra
szóló áhitat szereli le néhány tétova percre,
midőn az üres tenyér zszibongásával simít végig
szerettei arcán, csaknem bocsánatkérően –:
dolgoztam én, viaskodtam én e szeretetért,
s csupán ennyi maradt belőle – rándul hát
ökölbe az a kéz, s a maradék reménnyel el-
röppen egy lótlábú angyal.

Hűlt helyén gyermekek maradnak, gyanútlanul
faggatódzó gyermekek –: holnap mit eszünk, Uram?
Fekete karácsony jött ránk, vergődünk
zúzott angyalszárnyain, veséjét, máját
tépjük –: esszük magunkat, fiam!

Sepsiszentgyörgy, 1990. december 24.